

İlahi Aşkın Çağladığı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Nisan 2025

Yaşasın cehennem mademki bunca zulme ve ihanete maruz kalıyor insan ırkı en çok da mazlum olmanın reçetesi iken o büyüyen inancın nasıl ki ilk günden beri bir koruyan ve kollayanın vardı...

Hangi iklimden sarktın sefil yüreğim?
İkilem yüklü mabedinden
Fırar eden hangi ışıktı söyle?
Ve müdavimi olduğun acılarınla mı ördün illa ki
Saçlarını kaderin
Ve dokunaklı sesinde hüznün
En çok da O idi
Hüzünlü kalbini tek seven
İnancın da şahikası iken üstüne örttüğün
Beyaz tül
Ve yekpare yok sayılan sefil benliğİN
Mustarip olduğun kadar
Mü davimi idin madem sevginin
Heceler tutuşurken
Yanandı kalemin ve yüreğİN
En çok da ç/ağrısı makberin
Mahşeri kalabalıkta saklı gizin de
Tünediğİ en ulvi tepede
Aşkla doğandı gün
Aşkın şiarı illa ki hüzün
Sen ki;
Sefil müridi yalnızlığın
Kaykıldığın eksende şahlanan duyguların
Nasıl da hükmünü yitirmişti insanların gözünde
Sense içindeki çİğlİğİ sadece sundun Rabbine
Kindar nefsin haris gölgesine
İtibar etmeden...
Ah, sefil yüreğİN ve sen:
En devasa kancaydı asılı kaldığın göğün
Saçaklarına yapışan
Telaşınla ve hızlıca sevip yaşadığın neydi ki?
Dokunulmazlığın yoktu hem

Ama okudukça içinden geçenleri
Nasıl ki sundun evrene
Alt yazısı günün ve ömrün
Bir şiirden de öte
Şiarı mutluluğun
Bilemezlerdi asla
Seni ve içinde saklı kerameti
Oysaki kehanetleri sunulan önüne
Sense taptığın ve sevdiğin kadar Rabbini
Müzmin bir sevgi ve hasretle dokundun kâinata
Elbet kalemin de meddücezri yüreğin
Koptu kopacak kıyamet öncesi
Diktin illa ki söküklerini içindeki
Efkârın t/aşkın mecrasına
Serildin de serileceğin kadar
Muhatabında sadece aşk ve Rabbin
Yalnızlığın dik alası olsa ne ki haiz olduğun?
Kimsesizliğine sahip çıktığı sana Huda
Varlığıyla iz düştüğün şu hiçliğin menkıbesi
Elbet şerh düşülen günün de yongası
İken umut ve talepkâr yüreğin
Şafağı atsa da içinde saklı mevsimin
Hala döneniyordun bir semazen gibi
Uçuşan saçlarına doğan ay ışığı
Oysaki karanlıktı evren ve gece ve hicvi
Aşkın,
Sancılı göğün de tek müridi iken
Sen ve sessizliğin
En çok da sessizce sevdiğin
Layığıyla yaşamaktı madem sunulan
O sefil ve içli varlığına
Dokunan her acı ve sözcük
Sarmalında hidayetin
Kolaçan ettiğin kadar içindeki çocuğu
Hala yaşıyor olabilmenin o mucizevi tınısı
Hırpalanmak neydi hem ömür boyunca?
Nakkaşı evrenin
Varsın taşlasınlar na'sını mazinin
De gizinde saf tuttuğun her aşk

Ulaştın ya sonunda en tepeye
Görünmezliğine şerh düşülen en güzel hediye elbet
Aşkın ve Rabbin bulunduğu en ulvi zerre olmanın sebebiyle
Kıyama uğradığın tüm ömrün nihayeti
Kıyama durduğun neyse sonunda verilen hüküm
Layığıyla sevmek ve yaşamak İlâhi Aşkın çağıladığı
Hulasası gizemin ve evrenin edebini kani olduğun hüzün
Kadar ırmaklar coşar ve kutsarken her zerreni
Zemzem suyuyla yıkanmışçasına tüm benliğin...